

Любов МИРОНОВА

МЪСТОТО ЕДНО И
СЪЩО, ИЗЖИВЯВАНИЯТА
– РАЗЛИЧНИ

Пригответията и настаняването
в детския лагер на морето

София ◊ 2015

Имало едно време малко момченце на име Душко. Добричко и сладко, то сутрин ставало, оправяло си креватчето, правело ведрина, обличало чисти дрешки, сресвало косата, миело зъбките, правело закуска на мама и татко, будело ги и след това с раничката на гръб отивало на училище.

Душко си имал приятели в класа – Бонбончо-Фотончо, Жожо и Отворко-Мърморко.

Свършила учебната година и класната им ръководителка казала:

– Деца, ще има летен лагер на морето. Кой иска да дойде?

Душко се изправил.

– Госпожо, аз съм упълномощен от моите родители сам да взимам решения и категорично смятам да посетя морето заедно с вас тази година.

Госпожата се усмихнала.

– Добре, Душко.

След това станал Отворко-Мърморко.

– К'во море? Къде ще е морето? Колко ще струва? Подозирам ви.

Сигурно ще правите далавера, а? Няк'ви пари да изкарате! Не съм сигурен, че наш'те ще ме пуснат. Само като разберат каква ще е сумата! Оо, не, ще ме пратят сигурно с баба ми, за да излезе по-тънко. Не, не, не, аз надали ще дойда.

Седнал, а госпожата свела отговора си до „Добре“.

Станал Жожо.

– Госпожо, трябва да бързаеме! Имам спешна работа – трябва да се прибера вкъщи да опаковам багажа. Айде, госпожа, довиждане!

И тръгнал да излиза от класната стая. Госпожата рекла:

– Чакай, Жоже, Жоже, спри, чакай! Ние след 2 седмици ще ходим на морето.

Жожи кимнал.

– Да, значи, трябва още повече да побързам!

Отворил вратата и изчезнал. Такъв си бил Жожо – все бързал за някъде.

Най-накрая станал Бонбончо-

Фотончо. А той бил много палав, бил направо опасно палав! И казал:

– Госпожо!

Госпожата вече очаквала какво следва.

Бонбончо продължил:

– А дали може с акваланги да дойдем?

Госпожата попитала:

– Какви акваланги?

Бонбончо уточнил:

– Ами за гмуркане на морското дъно.

Госпожата не била съвсем наясно.

– Ами не съм сигурна, че може, Бонбончо.

Бонбончо имал идея.

– А ако си ги донесем нелегално и през нощта, в тъмното, ходим, докато вие уж спите, става ли да се договорим така?

Госпожата поклатила глава.

– Ами не става, Бонбончо.

Бонбончо казал:

– Добре, аз съм ви казал, а вие се правете, че не сте съгласна, и най-

накрая ще стане работата.

Госпожата смъррила Бонбончо.

И така, децата си отишли у дома с мисълта за морето.

На другия ден Душко станал пръв и казал:

– Госпожо, аз, както заявих, идвам на море. Татко се е чул с вас и ми остави паричките да ви ги дам.

Станал Мърморко.

– Абе, не знам к'во сте му разправяли на моя баща вкъщи, ама направо не се издържа! Ей сега ми е дал пари тука да ме праща на лагер. Сигурно нещо много им приказвам напоследък и искат да си почиват. Ама горкò ви и на вас, като ви дойда на лагера! Айде, ето ви парите!

Госпожата му се усмихнала, поканила го да седне. Изправил се Жожо и започнал:

– Ето, нося парите. Всичко е опаковано, багажът е приготвен, готов съм да заминавам! В колко часа тръгваме?

Бръкнал в раницата и, естествено,

парите ги нямало! Имало сложен плик с едно писмо, което било за баба му. Жожи се притеснил.

– Не знам защо съм взел писмото за баба ми! Ааа, парите сигурно съм изпратил на баба ми. О, това е проблем! Сега баба ми ще си помисли, че внучето ѝ много я обича и ѝ праща пари. Ами с к'во ще платим? Олеле!

Започнал да обикаля напред-назад.

– Моите лични спестявания няма да стигнат! Олеле!

И се въртял, въртял в кръг, по едно време спрял.

– Госпожо, тичам до баба ми да пресрещна писмото и да си взема парите обратно.

И изчезнал.

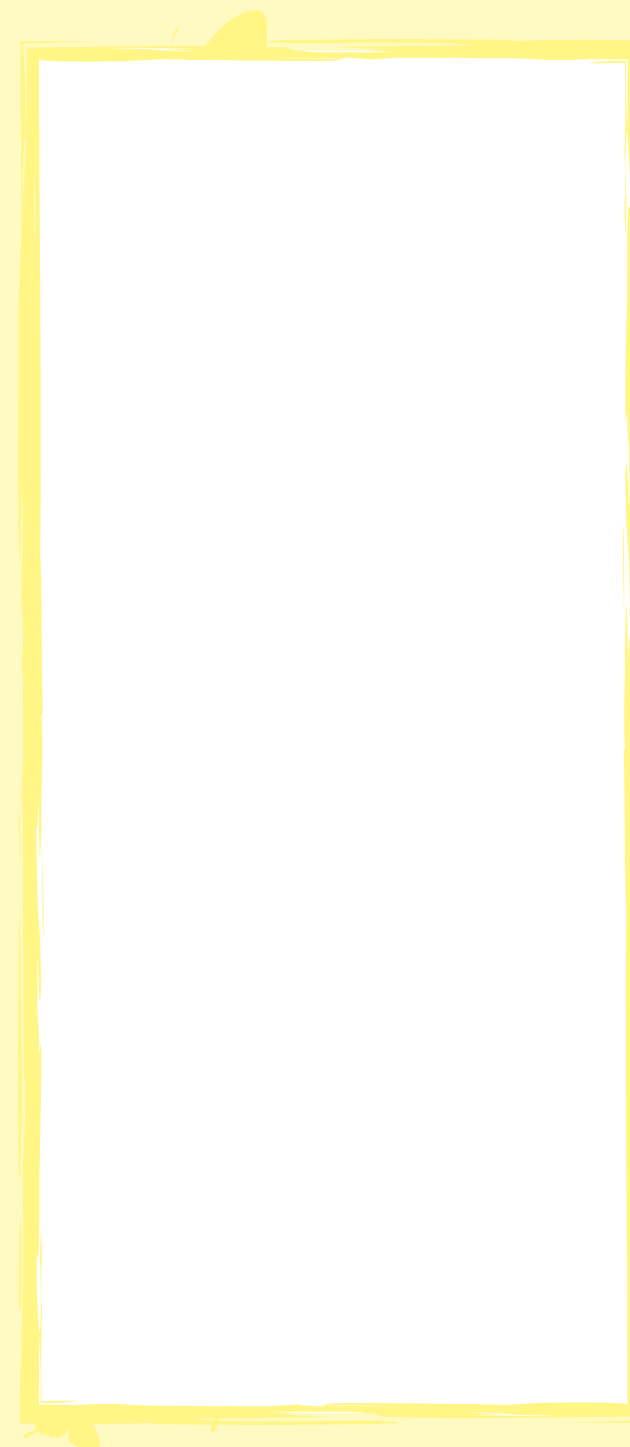
След това станал Бонбончо-Фотончо – обут с един плавник, с една обувка – и шляпайки с плавника към госпожата, погледнал я в очите, погледнал надолу към плавника, погледнал я в очите, подал плика с парите и седнал.

И децата вече били записани на лагер. Щастливи, те подготвяли багажчето си, за да ходят... всеки по различен начин.

Душенцето си бил извадил куфарче, сгъвал всяка блузка внимателно, надписал си комплекти за всеки ден. „Ден първи: чорапки, панталонче, гащички, тениска, суитшъртче“. След това трябвало да се сложи бележка „Ден втори“ и отново да се подредят същите неща. За всичките десет дни Душенцето си бил направил предварително подготвени комплекти, които да си отиват по цвят, така че той винаги да изглежда много добре. Сложил си различни шампоанчета, за да може да си мие косата, две различни четки за зъби, за да са му добре измити зъбите, пасти, обувки, джапанки и всякакви други важни неща.

Да видим какво станало с Отворко: той застанал в центъра на апартамента и взел да мрънка:

– Тоя багаж няма ли кой тука да го събира? Нали искате да ме

избутате, да се махам, да ходя на море! Айде, избутайте ме поне докрай! Вземете напълнете куфарите и да се махам!

А майката и бащата на Отворко уверено му препоръчали:

– Отворко, ако обичаш, сам си пригответи багажа! Вече си голямо момче, никой няма да ти го приготвя!

Отворко разправял:

– Що не ми дадете едно хиляда пари и к'вото ми трябва там, ще си купя! К'во ще му мъкна багаж! Там и гащи се

продават, и чорапи се продават, и сапун се продава. Отивам с една хилядарка в джоба и кеф ми гащи, кеф ми чорапи, кеф ми к'вото ми се ще!

Майката погледнала спокойно Мърморко.

– Отворко, вземи си пригответи багажа, и точка!

Отворко седял, мрънкал, дуднал, влачил, ритал, пускал, тъпкал, сядал върху куфара, после скачал върху куфара, за да го затвори. Най-накрая затворил някакви неясни като бройка и

форма неща вътре и отишъл да си ляга.

При Жожо нещата били по-динамични. Куфарът се подреждал на всеки пет минути наново, Жожо го затварял, отнасял го до вратата, сядал и след пет минути отново тичал до вратата, взимал куфара, изсипвал го и го нареждал със съвсем нови неща. Отново го закарвал до вратата – и така цяла нощ. На сутринта бил капнал.

При Бонбончо-Фотончо нещата също вървели интересно. Един куфар за плавници, шнорхели, очила, специални кремове – подготвял се за гмуркането. Втори куфар: мрежи за лов на риба, въдици, плувки, тежести, харпуни, шапки, чадъри, плажни хавлии, кошници за уловената риба. Натъпкал всичко възможно в двата куфара, застанал доволен пред майка си и баща си и казал:

– Готов съм!

Бащата на Бонбончо попитал:

– Бонбончо, ти нудист ли ще си бе, тате?

Бонбончо не разбирал.

– Как нудист! Не!

Баща му посочил куфарите.

– Ама защо ме лъжеш? Аз те виждам, че си тръгнал към морето на нудистки плаж и тук седиш и ме баламосваш!

Бонбончо се опитвал да изясни ситуацията.

– Ама, тате, аз не съм нудист, няма на нудистки плаж! Ето, два куфара багаж съм приготвил.

Таткото предложил:

– Бонбончо, може ли да ги отвориш и ако само един чифт гащи намериш вътре да ми покажеш, ще ти повярвам, че не си тръгнал на нудистки плаж.

Бонбончо смутено отговорил:

– Ама не, тя, госпожата, няма да ни води на нудистки бе, тате!

Бащата вдигнал рамене.

– Аз сега ще ѝ звънна на госпожата, за да я питам къде точно ще ви води, защото това, което носиш в куфарите, много ме притеснява.

Бонбончо се усетил, че ако баща

му се обади на госпожата, ще стане зле работата, и веднага съобразил.

– Тате, ама аз съм забравил третия куфар!

Бащата спрял.

– К'ъв трети куфар?

Бонбончо запружинирал намясто.

– Абе, един там. Чакай, я седни тука, я пий едно кафе! Ей сега едно кафенце да ти сипя! Ей тука ще го донеса да го видиш и него! Всичко има вътре, аз просто не съм го донесъл. Ей с'я ще го има и него!

Влязъл в стаята си и за една минута Бонбончо изсипал целия гардероб. Зимни, летни – каквито дрехи имало вътре, и след секунди се появил, ухилен до ушите, търкаляйки куфара.

– Тате, тука е всичко!

Баща му потвърдил:

– Виждам, че е всичко, само хладилника забрави да си вземеш. Тия три куфара кой ще ти ги носи бе, Бонбончо?

Фотончо се усмихнал.

– Спокойно, аз имам приятели. Те

ще помогнат.

– Както искаш – казал баща му.

И така, четиримата приятели, щастливи и ведри, застанали сутринта пред микробусчето, натъпкали го половината с багаж, седнали доволни да пътуват.

Всеки пътувал по собствен начин.

Душко прилежно седнал, закопчан, загледан в природата и пейзажите, тихичко си тананикал. Жожо търчал напред-назад из микробусчето, правел лицеви, коремни, набирания на седалките и други гимнастически упражнения (кофички например).

Отворко през цялото време мърморел, дрънкар или се заяждал с шофьора:

– Аре, бе, на̀стъпи я тая газ, бе, аре мръдни малко, заспахме! Е, айде, айде, моретоо!

Бонбончо-Фотончо гледал госпожата в очите и пляскал с единия плавник, който му бил на крака. Поглеждал госпожата и пляс! с плавника, поглеждал госпожата... и пляс! с плавника... И така си пътували,

ама много щастливо.

Най-накрая стигнали до лагера.

А там имало много деца! Госпожата ги завела до къщичката, в която щели да живеят те. Децата трябвало да си изберат кой да спи на долния, кой на горния етаж – имало две двойни легла – и да си оправят багажа.

Бонбончо едва влязъл. С тези три куфара – пот се ляла от него, докато ги пренесе!

Душенцето много щастливо и спокойно си донесло куфарчето,

сложило си го на едно столче, извадило си дрехите за ден първи, влязло в банята, изкъпало се, облякло си ги, сложило си едно пликче, което надписало „Дрехи мръсни“, сгънало пликчето и го прибрало отдолу под куфара. Легнал на кревата и се зачел щастливо в една книжка.

Бонбончо-Фотончо застанал на верандата с плавника, изнесъл крака настрани, тоест да се вижда, и гледал предизвикателно всеки в очите и пляскал с плавника. По едно време

обаче забелязал, че няма твърде много публика, затова влязъл, отворил единия куфар, сложил си шнорхела в устата и започнал да диша тежко и пляскал с плавника всеки път, когато се появявало по някое дете.

А Жожето, милото, като отвързано било! Търчало по поляната, катерело се по дърветата, на всяко едно дърво се качило лично. Госпожата плахо казала:

– Жоже, куче да беше, нямаше да ги обиколиш всичките толкова бързо!

Жожи се замислил за секунда: тя шегувала ли се, не се ли шегувала? После обаче продължил да си се катери на всяко едно дърво – бавно, спокойно, клон по клон, докато всичките ги обиколил по няколко пъти.

Отворко, като видял толкова много възможности да дразни хората и да им мърмори, се заел с всички наред. Вървял из лагера и когото срещнал, веднага го коментирал. Например срещнал едно момиченце с рижа коса и му казал:

– Ало, моркова, търсиш ли заек да те хапне?

И се разтракал със зъби.

Момиченцето се обидило, обърнало се и си тръгнало.

След това срещнал едно пълничко момченце. Отворко-Мърморко веднага казал:

– Ей, момче, колко кюфтета налага днеска, а? Двайсет, трийсет? Я виж докъде си се докарал! Цвърчиш, като ходиш.

Момченцето се обидило и си тръгнало.

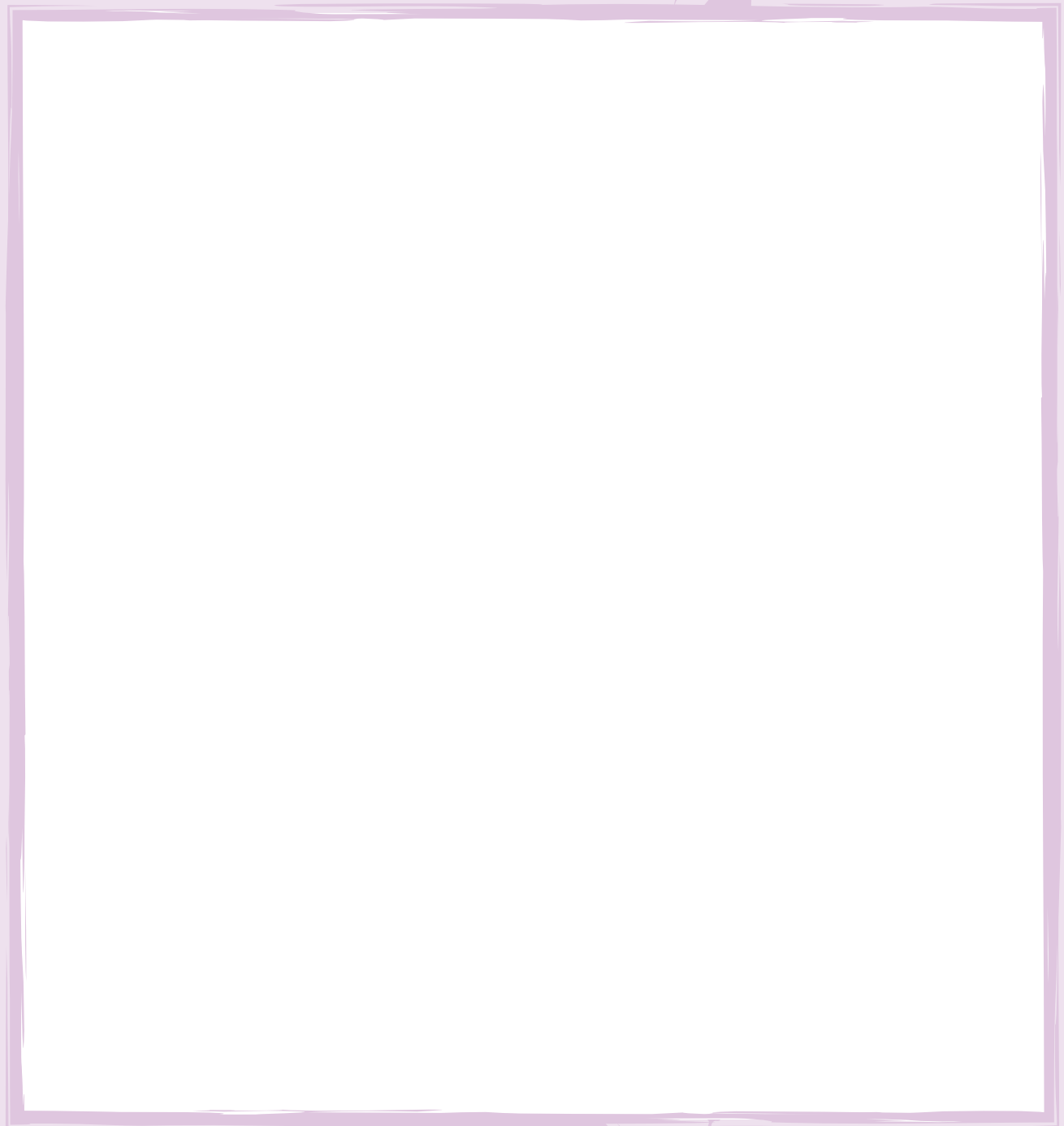
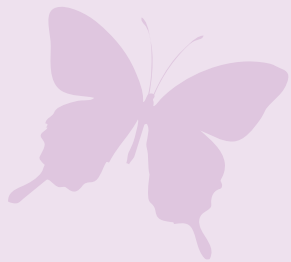
След малко се подало едно мъничко момченце с леко крив нос. А Отворко, щом го видял, се залял от смях:

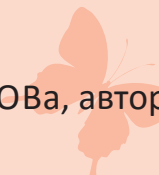
– Ей, клюн, искаш ли зрънца да кълвеш? Я, чипс имам, ела тука да кълвнеш малко с човката!

Момченцето пак се обидило и също си тръгнало. Отворко бил толкова щастлив, че имал обекти, които да обижда, че просто не бил на себе си от щастие.

И така четирите деца започнали първия си ден: единият кротичко си четял, единият тичал напред-назад и катерел дърветата, единият дрънкал глупости навред, а последният седял на верандата гордо, дишал тежко и важно пляскал с единия плавник.

Дошло време за вечеря. Децата хапнали и се разбрали с госпожата, че на другия ден започва веселата част – детският лагер, който щял да си има програма: състезания и много игри. Дечицата отишли, легнали си в креватчетата и заспали.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Мястото едно и също, изживяванията – различни

Пригответленията и настаняването в детския лагер на морето

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

